

παιδική γλώσσα

οταν ιμαστε αροσι
μας πονάι ι μιλια
μας γιατρέβι ο γιατρος
οχι το μικρο το λουλουδακι

το χαμομιλακι.

μνήμη

Τὸ πῆρε ἀπάνω του ☆ μου πῆρε τὸ μυαλὸ ☆ πῆρε νὰ τρα-
γουδάει ☆ νὰ σὲ πάρει καὶ νὰ σὲ σηκώσει ☆ δίνει καὶ παίρ-
νει ☆ πάρε-δῶσε ☆ παρ' το (σὲ σκυλί) ☆ ἔλα πάρε, πάρε
με! ☆ πάρε μ' ἀπὸ δῶ ☆ διαολοπαρμένος, συνεπαρμένος, ἀλ-
λοπαρμένος ☆ πάρε φατ' ☆ ποῦ σὲ πῆρε ἡ πέτρα; ☆ πῆ-
ρε διδλίο, αὐτοκίνητο ☆ πῆρα μιὰ χαρά! — κι ὅλα τ' ἄλλα.

ὄνειρο

Κάποτε πηγαίναμε στὴν ἐκκλησία. Μὰ γιὰ νὰ πᾶμε, περνάγα-
με ἀπὸ ἓνα διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ μας ποὺ πέραγε δίπλα ἀπὸ ἑ-
να δωμάτιο. Στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἦταν ἓνας ταῦρος. Οἱ ἄλλοι
περπατάγανε καλὰ. Ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ περπατήσω καλὰ. Σὰ
νὰ κούτσαινα. Οἱ ἄλλοι περάσανε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο μὲ
τὸν ταῦρο. Ἐγὼ δὲ μποροῦσα καὶ μὲ τράβηξε μέσα. Ἐγὼ φοβό-
μουνα. Καὶ ξαφνικὰ ἤρθαν μία πανοπλία καὶ ἓνα σπαθί. Μὰ μοῦ
τὰ ἄρπαξε κι αὐτὰ (ὄνειρο παιδιοῦ).

πέτρα 3

δε δεχομαστε τιν -επιστιμι ετσι ποὺ μας κικλοσε απ -ολες τις -
μεριες
δε δεχομαστε να -μας -καθοριζι τοσο τον -κοσμο κε να -μας -
ξεχοριζι
δε δεχομαστε τιν προοδεφτικι διαστρεβλοσι τις ιδιας τις -επιστι-
μις, που επιπλεον γινετε τοσο περιφρονιτικι για ολα και για
ολους
τι ινε τελικα ι επιστιμι;
τιποτα, ενα χοντροκρισταλο (που εφκολα σπάι) θαλμενο μπρο-
στα σ -ολα, ινε μια -σκοπιμι απατι για τον -ανθρωπο και τιν -
ανθρωπια